

XXXVI. évfolyam 2. szám

2008. április - június

ŐSI GYÖKÉR

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

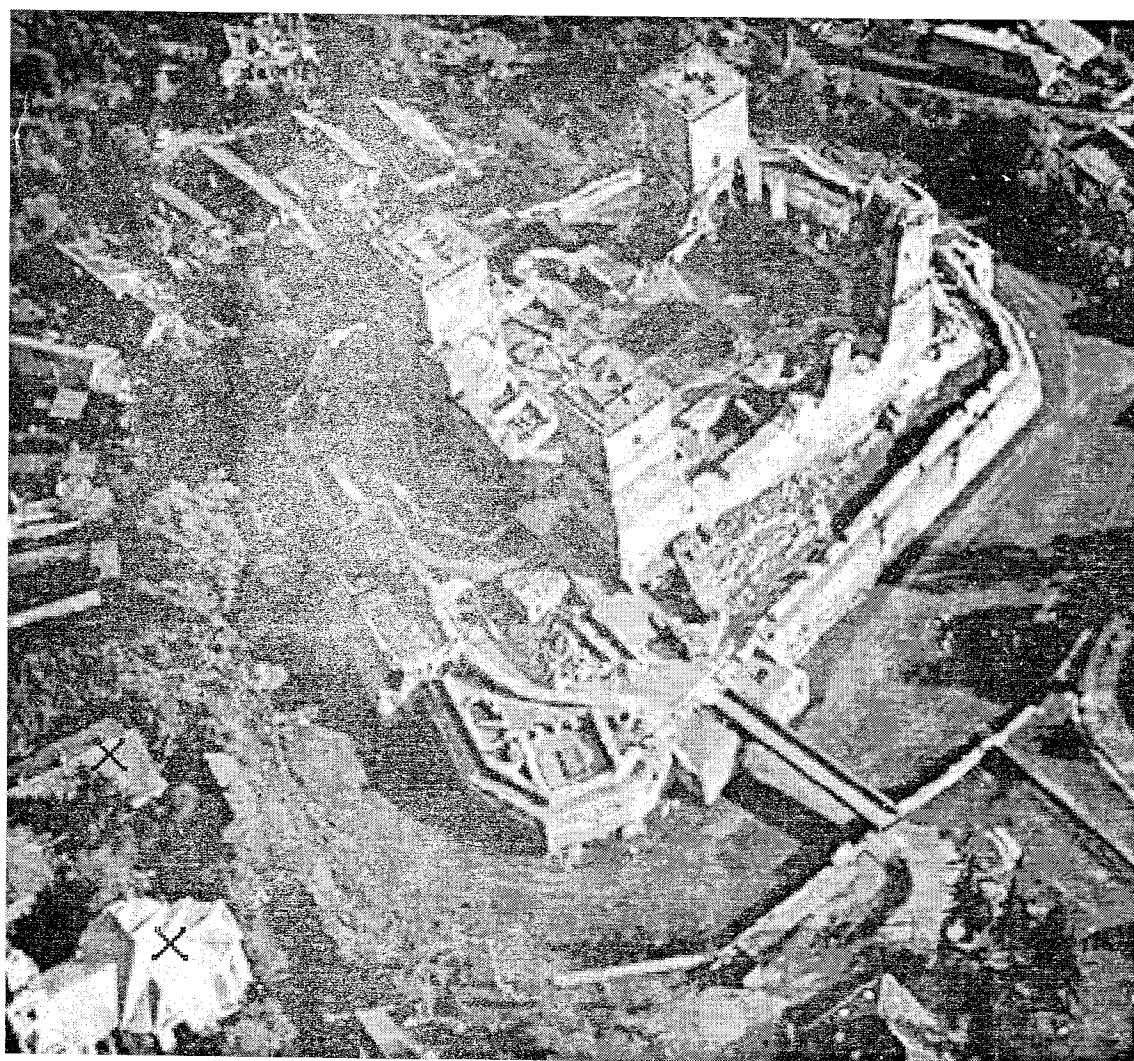
Megjelenik negyedévente a magyarságtudomány és az ősi magyar nyelv kutatásának szolgálatában

Alapítva: 1972

Ára : 650,- Ft

La Raiz Ancestral

Alapító – Örökös Főszerkesztő: Badiny Jós Ferenc

A DIÓSGYŐRI VÁR LÉGIFELVÉTELE

Előtérben a MBE épülete és az evangélikus templom X-el jelölve
(Internet)

BÁRCZY ZOLTÁN

Töprengések a hazáról I.* (1995)

Elöljáróban közölni kívánom, hogy a tanulmányaimban érintett magyarságtudomány-kutatással több évtizede, lelkiismeretesen és alázattal foglalkozom. Az a körülmény terelt a kutatás útjára, hogy már fiatal koromban tapasztalnom kellett, hogy a magyar történelemtudomány és a magyar nyelvtudomány akadémiai szintű művelői elvonatoztatják magukat a tudományos igazságtól s ezzel már nem azt tették, mint ami a titulusokból következne. Szomorúságot ébresztett bennem Széchenyi István tömör napló bejegyzése, miszerint „A történelem kiesett a tulajdonunkból.”¹ Viszont fokozott kutatómunkára sarkallt Illyés Gyula megnyilatkozása: „A magyar szellemélet nem adott tárgylagos képet a magyarságról.”²

Elébe sietek esetleges bírálóimnak, akik ezért a tevékenységemért netán nacionalizmussal vádolnának, hogy talán csak nem bűn, ha valaki olthatatlan vággyal igyekszik megismerni ősei történelmét, még akkor sem, ha e ténykedés egy-két embernek nem tetszik.

Ugyancsak elöljáróban tisztázni kívánom, hogy sem tudatomban, sem írásaimban a magyarság kérdése nem antropológia, nem anyanyelvi és különösen nem családi név kérdése, hanem kizárólag lelkiesség, morális magatartás kérdése. Figyelmeztetés legyen ebben az Aradi Tizenhárom Vértanú példamutatása és Petőfitől e rövid idézet:

„Ha nem születtem volna is magyarnak,
E néphez állanék ezennel én...”

Itt idézem Teilhard de Chardin egy mondatát: „A megismerésnek az a célja, hogy az igazság növekedjen, mert csak az igazság viszi előre a világot...” Nos, időszerű lenne a történelemtudományt nem azzal a közönnyel tudomásul venni, hogy az amúgy is a „győzők propagandája”, hanem úgy művelni, hogy az visszaadná e tudományágnak az

őzt megillető rendfokozatát, mint ahogy ez minden más kultúrállamban szokásos.

Ezekben a kérdésekben máris fel kell vetni a legfőbb tanítóhivatalunknak, a Magyar Tudományos Akadémiának a felelősség kérdését.

Abból az alapigazságból kiindulva, hogy egy népet nemzetté az ő történelmi tudata emeli, (ha van történelmi tudat, van nemzet), vizsgálat tárgyává kell tenni e kérdést részletesen.

I. Történelmi kérdőjelek

A kérdőjelek sokasága ébred az emberben, melyek megválaszolásának hiánya történelmi ismereteink hiányát is jelenti. Vegyük sorra.

Hallay István: Anonymus 900 év távlatából c. terjedelmes tanulmányában ezt közli:

„Azt ma már minden komoly történetíró tudja, hogy az európai történelem nem rendelkezik ókorral...” Hallay véleménye megegyezik az európai tudományos világ idevonatkozó felfogásával. Ugyanezt a gondolatot – a Kárpát-medence ürességét – sugallja Bartha Antal: A IX-X. századi Magyar Társadalom c. könyve 122. oldalán (1973), amikor ezt írja: „A magyar etnikum megtelepedése ezen az akkor igen ritka... népességű területen...”.

Nézzük meg, hogy mit is olvashatunk a saját történelmünket érintő kérdésekről például a Kárpát-medencét illetően. A Kárpát-medencében állítólag a római hódítás korában is sztyeppei állapotok uralkodtak. Lakossága nem volt, s korábbi telepések nyomai sem voltak. Majd mintegy ezer évvel később is csak néhány szláv szórvány volt itt, melyek azonban kis létszámuk miatt nem tanúsítottak ellenállást az ideérkező honfoglaló magyarokkal szemben.

Szűcs Jenő a Kárpát-medence lakosságának méretéről: „Theotmar salzburgi érsek, kevéssel a magyar honfoglalás után a 900. évben Pannónia viszonyait ecsetelve a pápának írt levelében a föld népéről szólva kizárólag szlovákokat emlegetett, megjegyezve, hogy a vidék sok napi járóföldre el-

Bárczy Zoltán (1917-1997) fia ifjabb Bárczy Zoltán hozta be szerkesztőségünkbe édesapja írásait, melyek a 20. század 60-80-as éveiben keletkeztek. Ez a tény a tartalomról jól kiolvasható. Ugyanakkor mély hazaszeretettel, éles logikával alkotott és következtetései helytállóak, folytathatók, kibővíthetők, valamennyiünknek tud újat mondani, tanulhat tőle a mai generáció.

hagyott. A kutatás oly sok fáradozása ellenére ma sem tudunk mást mondani.” Így Szűcs Jenő.

Saját földünkről, saját hazánk területéről van szó, ezért nemcsak tanácsos, de kötelességünk is megvizsgálni Hallay István és társai, valamint a tudományos közvélemény állítását, miszerint Európának, s azon belül a Kárpát-medencének nem volt őskora és nincs történelme sem.

A kultúrák hatása, kölcsönhatása és folytonossága a népeknél nyomon követhető, feltéve, ha él az ősök tisztelete és az utódok fenntartják apáik hagyományait. De van ellentétes példa is, amikor a betelepülő ellenséges népek felszámolják az őslakók kultúráját.

Egyiptom történetében volt olyan fáraó, aki az elődjét dicsőítő szövegből kivéslette elődje nevét és a sajátját vésette a helyére, mintha például annak az építménynek ő lett volna az alkotója.

Vonatkozhat ez népekre is, amikor átvették az elődök kultúráját, de elhallgatták a műveltség alapjait szolgáló nép nevét, azt mutatva ezzel, mintha az általuk felmutatott műveltség eredetileg az ő találmányuk lett volna.

Kérdezem, lehet hogy így sikkadtak el Európa őskorának emlékei is?

A Kárpát-medence szolgáltatott már számos antropológiai meglepetést, s azok között a Rudabányán feltárt 2,5 millió éves emberi csontokat, pedig ott állítólag 94 személy teljes csontállományáról van szó. A vértesszőlősi koponyalelet a jégkorszak idejéről i.e. 450000 év tájáról maradt fenn napjainkig. Miért nem tudunk ezekről több és pontosabb adatot?

Az őskőkor, a paleolitikum itt hagyta szám-talan emlékét, mint az újkőkor, a neolitikum. Az őseink egyik legfontosabb szerszámának alapanyaga az obszidián volt, melynek eddig feltárt lelőhelyei Tarcal, Tokaj környékén és a Hont megyei Csítár község határában voltak. A feltárások bizonyítják, hogy ezeken a helyeken „kőipartepek” voltak, ami a kő tömeges felhasználását bizonyítja. Ez a tény már magában is nagy tömegű lakosságot tételez fel.

Az őskor híres útjai körül Fényes Elek: Geográfiai Szótára szerint az obszidián út és a só út a Kárpát-medencéből indult ki, míg a borostyán út, a kagyló út és a selyem út idevezetett, vagy itt ment keresztül. Kérdezzük, hogy az obszidiánt és a sót az őskor embere innét már exportálta? Kér-

dezzük azt is, hogy az utak összefutása nem éppen a tömegek által sűrűn látogatott vagy lakott területen volt?

A tudományos világ lépésről-lépésre tisztázza, hogy a fémekről elnevezett korszakok is a Kárpát-medencéből indultak el, különös tekintettel arra, hogy az első ércfeltárások itt voltak, majd később a Cseh medencében.

A rézkorszak kezdetén a Kárpát-medencében az alábbi helyeken folytattak bányaművelést John Dayton meghatározása szerint:

Körmöczbánya (Nyitra m.) arany, ezüst, antimon
 Selmeczbánya (Nyitra m.) ezüst
 Nagybánya (Szatmár m.) arany, ezüst
 Felsőbánya (Szatmár m.) arany, ezüst, cink, ólom
 Kapnikbánya (Szatmár m.) ezüst, antimon, arzén
 Offenbánya (Torda-Aranyos m.) ezüst, tellur
 Veresbánya (Alsó-Fehér m.) arany
 Rudnikbánya (Nyitra m.) réz, ólom, ezüst
 Rudabánya (Borsod m.) arany, ezüst vas
 Nagyág (Hunyad m.) arany, tellur, ezüst, mangán
 Dognácska (Krassó-Szörény m.) réz, ólom
 Szaszkabánya (Krassó-Szörény m.) réz
 Majdánpatak (Krassó-Szörény m.) réz
 Gölniczbánya (Szepes m.) réz, antimon, nikkel, arzén

Ókori fémfeldolgozók nyomait tárták fel eddig Bodrogkeresztúr, Lengyel, Erősd, Vincsa, Gulmenitz, Tószeg, Jordánhalom, Tordos, Polgár, Perjámos, Velemzentvid, Hallstatt, Karanovo, Remete, Nyitra, Lerna és a távolabb eső Szeszklo nevű telepeken.

Az itt felsorolt lelőhelyek és olvasztótelepek kiszolgáltatását is nagy létszámú személyzetnek kellett fenntartani, – s míg a termelvényeikkel ugyancsak nagy tömegeket szolgáltak.

A gazdaságos termelés feltétele még napjainkban is, hogy az iparszerű feldolgozást az alapanyag feltárás közvetlen szomszédságában kell elvégezni, s nem inkább vonatkozott ez az őskorra, amikor még szállítóeszközök – málházott állatokon kívül – nem léteztek?

A Kárpát-medence korai kultúráját bizonyítja az immár világhírű lelet a Tatárlakán feltárt három írásos agyagtábla, melyeken a későbbi magyar rovásírás négy kezdeti jele is felismerhető.

Ennél a kérdésnél miért hallgatjuk el Torma Zsófia sok-ezer hasonló leletét?

Többen tagadták a táblák eredetiségét. Volt olyan vélemény, hogy valaki Babilonban járt és onnét hozta, vagy ott lemásolta. Boris Perlov szovjet tudós a helyszíni vizsgálatok és a radiokarbon kormeghatározó mérések elvégzése után tisztázta:

– az agyagtáblák tatárlaki származású agyagból készültek

– a babiloni hasonló jeleket tartalmazó táblák kora 6000 év, míg a tatárlakiak 7000 évesek.

Ebből következik, hogy nem lehet azt ma Babilonban lemásolni, ami ott majd csak 1000 év múlva fog megjelenni.

H. Würm bizonyította, hogy a Kárpát-medencében a gabonafélék kinemesítése az őscirolekból i.e. 6-5000 években már befejeződött. Állítását igazolják a gabona termesztéséhez szükséges szerszámokat előállító kőipartelepek feltárása és kormeghatározása a már említett Tarcal, Tokaj és Csitár határában. A gabona tehát már akkor is tömeg élelmiszeri termék volt.

A technikai civilizációt forradalmasította a kerék feltalálása. A kerék felhasználásával készült kocsi is a Kárpát-medencéből származik. A szekér modellek lelőhelyei: Budakalász, Szamosújvár, Novaj, Gyulavarsánd és Herpály. Megjelenési idejük i.e. 2000-1600 között.

A tudomány mindmáig adós a Csörsz-árka nevű kb. 1600 km hosszú árokrendszer keletkezési idejének és rendeltetésének meghatározásával. A karbantartó munkák elvégzéséhez szabályos távközkben és azonos méretű vermekben elhelyezett bronz anyagú szerszámok a bronzkorból és egy nagy létszámú és jelentős társadalmi szervezettségben élő népről tanúskodnak.

Itt korábban említés történt arról, hogy tanönyveink szerint a Római Légiónál által birtokba vett Pannónia területén sztyeppei állapotok uralkodtak. Ezzel szemben Rómának feltehetően Pannónia gabonája és főként bora kellett. A birtokbavétel időtartama is erre enged következtetni, mert Ammianus Marcellinus, valamint Edward Gibbon történészek egybehangzóan azt közölték, hogy a világ akkori legnagyobb hadserege a Római Légiónál (i.e. 35-től i.sz. 9-ig) összesen 44 évi harc árán tudta csak birtokba venni Pannóniát.

Felmerül a kérdés, hogy milyen származású, milyen szervezettségű és milyen létszámú nép tu-

dott ellenállni olyan óriási haderőnek 44 évig?

Jelentős kérdés az is, hogyha a halban, vadban gazdag kitűnő katonai védelmet nyújtó Kárpát-medence annyira üres volt, akkor az Európában helyet kereső indogermán népek miért elégedtek meg a jóval szerényebb életlehetőséget és kevesebb védelmet nyújtó északibb területekkel?

A paleolitikumtól kezdve világviszonylatban a legősibb a Körös-kultúra, majd a fejlettebb és fiatalabb Vincsa-kultúra, s még délebbre a Karanovoi-kultúra, mely embermilliókat reprezentál. Ez a sorrend egyúttal a kezdeti kultúrák terjedésének az irányát is mutatta.

Hacsak az itt hevenyészve felsorakoztatott adatokat tekintjük, a Kárpát-medencéből származik többek között

- az epigrafikai és a paleografikai írásrendszer
- a korong előtti és a korongolt kerámia
- a gabona kinemesítése az őscirolekból
- a fémbányászat
- a fémművesség
- az ötvösművészet és a technikai civilizáció alapja
- a kerék is!

A fentiekből nyilvánvaló, hogy a Kárpát-medencében az őskorban embermilliók éltek és apáról-fiúra adták át tudásukat az utódoknak.

Gordon Childe és Fritz Schachermeyr szinte egybehangzóan írják: Az európai népek tanítómesterei a Kárpát-medencei műveltségek voltak. Ezek szerint Európának mégis volt őskora és őstörténete is?

Tudományos kutatóinktól várjuk annak felderítését, hogy milyen származású és milyen társadalmi rendszerben élő nép lakta a Kárpát-medencét a glaciális kortól kezdve az úgynevezett árpádi honfoglalás koráig. Ennek a kérdéskörnek a tisztázása hatással lehet a későbbi időket tárgyaló történelmi ismereteinkre is.

Kimondva és kimondatlanul még ma is az a tanítás, hogy a Kárpát-medence történelme a római hódítással kezdődött. Ha nem így lenne, nem áldoznának hazánkban huszonöt-ször több pénzt a római leletek feltárására, mint egy-egy, a magyar múltat tisztázni hivatott régészeti ásatásra.

Az előző fejezetben tisztázást nyert, hogy szemben az évszázados tanítással, Európának volt őskora s ebben az ősi kultúrában Európa tanítómestere éppen a Kárpát-medence népei voltak. Az

is világossá vált, hogy ennek az ősi műveltségnek a megteremtői nem valami jöttment népek voltak, hanem egy azonos un. rövid koponya alkatú, azonos fajú és elengedhetetlenül azonos nyelven beszélő ősnép. Ezeket a történelmi tényeket nem lehet örökre elrejtetni a történelmi igazságot keresők elől, viszont aki rejtegeti, az felmérhetetlen kárt tesz az egyetemes emberi kultúrának. Miközben ellentétek feszülnek a kutatók és rejtegetők között, jelentéktelen népek más népek múltjából lopkodják össze „múlttá” múlttalanságukat, vagy hamisítják történelmüket a maguk javára.

II. Keressük meg az ősbirtokost

Marad tehát a kérdés, hogy melyik volt az az ősnép, amely Európa kultúráját megteremtette.

Hasznos adatokat gyűjthetünk össze ókori íróktól, akiknél már i.e. 700-tól találunk adatokat a Kárpát-medence földrajzára és történelmére vonatkozóan. Herodotosz (i.e. 484-406.), akit a történetírás atyjának is nevezünk IV. könyve 48. bekezdésében írja, hogy Szkítaország legnagyobb folyója az Iszter (Duna). 49. bekezdésében közli, hogy az Isterbe folyik a Tiphisas vagy Partiszum (Tisza) és az Agathyrosoktól (Erdélyből) a Maris (Maros) folyó. A 49. bekezdésben találjuk, hogy az Istert „öregbítik” az Alpis (Alpok) és a Karpis (Kárpátok) vizei is, ezért nagyobb a vize a Nil folyónál. Herodotos felsorolja Szkítaország további folyóit a Kárpátokon túl. A Porata (Prut) a Tyras (Dnyeszter) a Hipanis (Búg) a Borystenes (Dnyeper), továbbá a Tanais (Don), az Araxes (Volga), mely vizét a Meotis (Kaspi) vizével „közli”.

Herodostól még megtudhatjuk, hogy a Kárpát-medencei szkíták első királya Hercules (Hérakles) leszármazottja Targitaos volt. Ha az első király nevét megfelelő nyelvészeti vizsgálatnak vetjük alá és a nyelvfejlődés szabályai szerint a kemény „T” helyére annak lágy váltóhangját a „H”-t tesszük és elhagyjuk a görög „os” képzőt, tisztán áll előtünk, hogy az első király nevét őrizi még ma is a Hargita nevű hegy. A Szkíta és a Hun nép és név azonosságát Agathias (szül. i.e. 301-ben) igazolja V. könyve 154. oldalán: „Mindazok a barbarus népek, kik az Imauson belül laknak Szkítáknak, vagy Hunusoknak nevezetnek”.

A Kárpát-medence ókori népei között említik

történetíróink a Gepidákat, Roxolánokat, Szarmatákat stb. Ha utána kutatunk meglepetéssel világosodik meg az említett népek faji azonossága.

Ptolemaeus Claudius: i.e. 138.-180. III. könyv 5. fej. 19. írja: A szkíta-alánok fölött laknak az ophlonok, a roxolánok és a hunok, mintegy testvérek.

Georg Condinus Curopalata: A chronichon T. könyv 317. oldal: „Az Gélta, vagy Gepida népet is hun, illetve szkíta népnek mondja és a 405. oldalon Attilát az Gepida Hunnusok közül származottnak mondja lenni”.

Hippocrates: (i.e. 456-366) A szelek és vizek és helyekről: Európában van egy szittya nép, mely a Meotisz tava körül lakik, különbözvén a többi néptől és szarmatáknak nevezetnek. Hölgyeik szoktak lovagolni, nyilazni és dárdákat dobni az ellenekre, míg nem szűnnek meg szűznek lenni. Főtt húst esznek és kanca tejet isznak és ippákot falatoznak. Ez pedig túró lótejéből.

Tovább bővül ez a kör, ha tudjuk, hogy a magyar antropológiai indexszel megegyező és azonos nyelven beszélő nép volt többek között még a szaka, pártus, méd, kald nép is.

Tehát Herodotos, Ptolemaeus és Hippocrates írásából tisztázódik, hogy számunkra titokzatossá tartott nép nevek mögött az azonos hun-szkíta népet kell tekinteni. Ezekkel az adatokkal tovább tisztult a kép, miszerint (Gordon Childe-t és Fritz Schachermeyert idézve): „Az európai népek tanító mestere a Kárpát-medencei műveltség volt”, azaz a magyarok ősei, a szkíta nép!

Ez a felismerés szükségessé teszi a vizsgálatot a szkíta nép története, tulajdonsága, szokásaira nézve és idézzünk néhány rájuk vonatkozó véleményt az ókori íróktól.

HERODOTOS (i.e. 484-406.) 215. bek. ...Ami pedig a fejhez és övekhez tartozik azt arannyal díszítik, míg a lovak mellszerszámaikat rézverettel rakják körül.

II. könyv 22. A darvak kerülnek a telet szkíta országban s elrepülnek Egyiptomba, Etiópiába és Lybiába.

IV. könyv. 5. A szkíták mondják, hogy az ő nemzetük mindegyik nép közül a legősibb a földön. Ők Targitaus gyermekei, míg Targitaus Jupiter és Borysten folyójának egyik leányától származik. Amikor Targitaus uralkodott az égből lehullott egy eke, járom, fejsze és több csésze, de

mind aranyból volt. Targitaus legnagyobb fia Lipoxais, amikor közeledett az aranyakhoz, az aranyak tüzet vetettek s ő elmenekült. A másik Apoxais ugyanígy járt. A legkisebb fiú közeledtére az aranyak nem vetettek tüzet, így Kolaxaisé lett ez adomány, azért viselnek a szkíták az övükben ma is csészét. Az idősebb fiúk pedig az uralmat átadták a legifjabb testvéruknek.

10. Régi írásban az áll, hogy Hercules (Héraklész) kikötötte az ökreit s ő elaludt. Amikor felébredt az ökröket nem találta. Egy barlangban egy kétnemű nő mondta, hogy az ökrök ott vannak, de csak akkor adja vissza, ha vele hál. Ekkor Hercules odaadta neki az íjját és az övét, melynek a végén arany csésze függött s megtette, amit a nő kért. Hercules ott is maradt. Három fia született a nőtől. Agathyrus, Célon és a legkisebb Schytes. És tőle, Hercules fiától származnak a szkíták. Így beszélik a Pontust lakó görögök is.

17. A boristheniták kikötőjétől kezdve elől laknak a Kallipidák, kik görög szkíták. Ezen túl laknak Alazónoknak nevezetnek. Ezek gabonával, veres- és fokhagymával, lencsével, kölessel táplálkoznak. Ezen túl laknak a szántó szkíták.

73. Uralkodott pedig ezen időben a Médokon Cyraxares, Phaortesnek, Dejoces fiának a fia, aki a szkítákkal jól bánt, annyira, hogy nagyra becsülve őket gyermekeket adott át nekik, hogy tanulják meg a nyelvüket és a nyilak mesterségét.

103. Dejoces fiának a fia osztotta fel Ázsia népeit, hogy külön választva legyenek a dsidások, íjjászok, lovasok, holott azelőtt vegyesen valának. Miután ütközetben meggyőzte az Asyruosokat és Ninivét körül vette, rátört egy hatalmas szkíta sereg. Vezette pedig őket a szkíták királya Madyas. A szkíták pedig egész Ázsiát elfoglalták. E nép pedig vitéznek mondatik, lakoznak pedig az Araxes folyón túl is, szemközt Issedoniakkal. Ezen népet Szkítáknak nevezik.

18. bek. Átkelve a Boristhenesen látjuk először a tengermelléken Hylaát (erdőséget), ezen túl laknak a földművelő szkíták, kiket a Hypanis mellett lakó görögök boristhenitáknak neveznek, önmagukat pedig Olbia polgárainak. A túloldalon pusztaság s ez után laknak az ember-falók, de semmiképp nem szkíta nép.

31. bek. A szkíták mondják, hogy az országon túl a levegő telve van pelyhekkal s ezek miatt nem lehet sem tovább látni, sem tovább menni,

mert minden jég.

71. bek. Csészéik aranyból vannak, mert ezüstöt s rezet semmire nem használnak.

72. bek. Pénzen vásárolt szolgálók pedig nincsenek.

75. bek. A szkíták nemez sátorba bújnak s magukkal viszik a kender magvát. Azt tűz által ízzó kőre dobják, s attól ízzasztó fürdő felül nem múlja.

A nők pedig megőrölnék ciprus, cédrus és töménéfát s a port vízzel keverik s testüket ezzel bekenik. Másnapra ez megszárad s amikor leveszik a bőrük fényes és illatos.

113. bek. A szkíták egyszer az amazonok mellett táboroztak és félték egymástól. De az egyik szkíta közeledett egy amazon nőhöz, s az nem űzte el, hanem bántani hagyott magával. Így a két tábor lassan összeköltözött.

127. Perzsák, mi megharcolunk apáink sírjaiért. Ti nem vagytok a mi urunk. Uramnak egyedül Jupitert ismerem és Vestát a Skíták királynéját.

VII. könyv. 64. A szkíta Sákok fejükön főveget viseltek s bő nadrágba voltak öltözve. Íjjakat, töröket és sagaris nevű baltákat vittek. Ezeket, noha Amyrgi Szkíták voltak, Sákoknak nevezték.

ACHEUS (szül. i.e. 484-ben) 9. töredék: Jó tehát szkíta módra enni és inni!

EURIPIDES (szül. i.e. 480-ban) Rhesus drámából: Egy közel határos föld, szkíta nép, midőn Trójához indultam, háborút indított ellenem.

CHÖRIL (i.e. 472-399.) A Sákok, származásra szkíták lakják a búzatermő földeket s a nomádoknak igazságos gyarmatosaik.

ANDOCIDES (i.e. 468-394.) III. Beszéd a Lacedaemonokkal békéről: 5. Ez időben körül falaztuk Piraeust és háromszáz szkíta íjjászt bérbe fogtunk.

THUCIDIDES (szül. i.e. 456 körül) II. könyv. 97. Minden nép sokkal alantabb áll a szkítáknál. Lehetetlen, hogy Európa népei megmérkőzzenek, hanem még Ázsiában sincs nép, mely egyenként képes lenne ellenállni nekik. Egyébiránt az élet körülményeihez tartozó többi megfontolásban és okosságban sem hasonlítanak másokhoz (hanem felülmúlják őket, mint Thucídides Scholastaja mondja).

CTESIAS (szül. i.e. 446.) 17. Schytarbes a

ŐSTÖRTÉNET

szkíták királya haragudott a gyalázóan írt Dariusznak s ez hasonlóan vissza írt neki. Darius hadat gyűjtött s nyolcszázezer emberrel indult a Bosporon és Isteren vert hidakon keresztül a szkíták ellen, s tizenöt napig mentek. Nyílakat lőttek egymásra. Darius megfutamodott s maga után felszedte a hidakat. Emberei elvesztek.

ARISTHOPHANES (i.e. 444-380.) A Madarak c. játékból. 944. vers. A szkíták között kóborol Strato, idegen, akinek nincs szövésileg készített ruhája, hanem dísztelen bundában jött, álruha nélkül.

XENOPHON (szül. i.e. 444-ben) Socrates nevezetességeiből: Európában a szkíták uralkodnak. 4. A szkíták igen számosak, de uralmukat nem terjesztik ki más népekre, ha saját népének ura maradhat. 15. De midőn a rhodok parittyáztak a szkíták nyilaztak, de egyik sem téveszthetett az ellenség sűrű sorai miatt.

ISOKRATES (i.e. 436-338). Panatheanicus: Azután a szkíták törtek be az Amazonokkal, kiket Mars nemzett.

PLATO (szül. i.e. 429-ben) A Törvényekből: VII. A szkíták szokása, hogy bal kézben tartva az íjját, jobbal meghúzzák a nyilat és fordított kézzel is biztosak.

ANTIPHANES (i.e. 407-328) Bacchae c. játékból: XCV. Bölcsék a szkíták, mert a született gyermeknek kanca és tehén tejet adnak inni.

DINO (i.e. 400-350.) Perzsa ügyek: 8. A mágusok és szkíták mirha fával, máskor veszőkkel jósolnak.

EPHOR (i.e. 388-ban) 38. A keleti szél felé az indok laknak, a déli szél felé az etiopok, nyugati szél felé a celták, az északi szél felé a szkíták. Nem mindegyik rész egyforma. A szkíták és etiopoké nagyobb.

ARISTOTELES (i.e. 384-322) Állami intézetek: 8. A szkíták népe volt az első, aki egyedül élt közös törvényeik alapján.

CLEARCH Soliból (i.e. 350-200) Az életek 3. könyv, 8. töredék: A szkíták népe volt az első, mely egyedül élt közös törvényekkel.

THEOPRAST (élt i.e. 312 körül) A növények történetéből: 9. könyv. 13. fej. 2.: Édes a szkíta gyökér. Terem pedig az Ister és a Meotis körül. Hasznos a mellszorongás (nehézlégzés) és a száraz köhögés ellen. Azonkívül sebek ellen mézben. Azután a szomjat is képes oltani. Azért mondják,

hogy a szkíták az édesgyökérrel és a kanca túróval képesek 12 napig is kitarítani.

AGATHO (szül. i.e. 301-ben) 4. töredék. A szkíta írás első betűje házhoz hasonlatos, de legérdekesebb a p betű, mert olyan mint egy fésű. Azt mondják, hogy a szkíta méreg, melybe a nyilaikat

mártják, viperákból készül. (AMA † PA szerk.)

MEGASTHENES (i.e. 300-247) Indiai dolgok: Indiát az Emod hegye választja el a szkítáktól, kiket szakáknak is neveznek.

2. könyv. 21. Indanthys-szkíta kiindulván szkítiából ázsianak sok népét leigázta s Egyiptomnak földjére is, mint győztes érkezett.

NYMPHODOR (i.e. 301-241.) 14. töredék. A tibarénok szkítiának népe. Ezeket mondják a legigazságosabbaknak, mert soha nem kezdenek csatát senkivel, míg nem jelentik a csata helyét, napját és óráját.

THEOCRIT (i.e. 281-250.) Scholionok Theokriteshez. Pásztor dal. 56. Neotilag, azaz szittya-
ilag. Hercules használt szkíta íjjakat, tanítatván erre bizonyos Teutar szkítától.

RHODOSI APPOLONIUS (szül. i.e. 230-ban) 4. könyv 282. vers. Van egy folyó az Ocean legvégsőbb szarva, mely hajóval átjárható. Iszternek nevezik, mely keresztül szeli a szkíták országát. A forrása a Boreas szélén túl a Ripai hegyekben van.

PHYLARCH (élt. i.e. 210 körül) Phylarch mondja, hogy a szkíták midőn aludni készülnek, puzdrát vesznek elő és ha jó napjuk volt fehér, ha rossz, fekete követ dobnak bele. Évenként így veszik számba a jót és a rosszat.

POLYBIUS (élt. i.e. 240 körül) V. könyv. 70.4. Philoteria ama tó mellett fekszik, mely a Jordán nevű folyóba ömlik. Kiömlővén a szkíták városán Skitapolison folyik át.

APPOOLLADOR (i.e. 140 körül élt) 13. töredék. 33. Az Abiok szkíta nép. Így nevezik, mert az Abián folyó mellett laknak.

38. Hágion Szkítiának helye, hol Aesculapot tisztelik.

SCYMUNUS Chiosból (élt i.e. 80-ban) 847. Ephorus mondja, hogy az Ister mellett az első a Karpidák, azután az arolérák (Szántók).

NICOLAUS DAMASCENUS (szül. i.e. 64-ben) Csodálatos szokások.

120. A taurok szkíta nép s ha a királyuk meghal, vele temetik legjobb barátait is.

123. A galachtopákok (tejevők) skíta nép. Ők a legigazságosabbak. Együtt bírják a jószágokat is és a nőket is. Az öregeket atyáiknak, a fiatalokat fiaiknak, az egykorúakat testvéreiknek nevezik. Senki nem tudja, hogy kinek a gyermeke s ezért mindenki nagyon szeret mindenkit. Ezek közül való Anacharsis, ki Hellasba jött (Illias 13.)

74. töredék: A kancatúrót evő, jó törvényű szkíták...

APPIAN (szül. i.sz. 147-ben) Mithridates dolgairól. Mithridatest gyógyítják az agarok. Ez szkíta nép, akik kígyómérget is alkalmaznak gyógyszerül. Ezek mindig a király kíséretében vannak.

DIO CHRYSOSTOMUS (szül. i.sz. 51-ben) 69. A szkítákat semmi sem akadályozza meg, hogy igazságosan és törvények szerint ne polgárkodjanak.

PAUSANIAS (i.sz. II. században) Abasa és Sacaát szigeteket az indusokkal vegyes szkíták lakják.

LAERTI DIOGENES (szül. i.sz. 80-ban) A szkíta Anacharsis 800 verset csinált az életről, a törvényekről és a hadi dolgokról. Hellasban így emlegetik: ez szkíta beszéd, azaz, hogy egyenes beszéd.

Sok baj után eljött Anaharsis Szkíta honából

Még el sem hangzott szájában egészen a szózat
Szárnyas nyíl sebesen menybe ragadá ezért!

STRABO (i.e. 66-24) 1. Könyv. II. fej. 27. A régi görögök véleménye szerint mondom, vagy mint Homér. Az északi szél felé a szkíták, a nyugati szél felé a celta-szkíták, a déli szél felé az etiopok laknak. A Borysthénen túl a szkíták közül a roxolánok laknak, azon túl a nagy hideg miatt senki nem lakik.

Plato is így mondja, hogy a jó törvényű királyi szkíták.

VII. könyv. 479. A szkíta-szarmata népek a lovakat kiherélik az engedelmesség végett.

SICILIAI DIODOR (élt. i.e. 40-ben) II. könyv 43. Szkítiában olykor kitűnő nők is királykodnak, mert úgy gyakorolják magukat a harci dolgokban, mint a férfiak. Cyrust a perzsák királyát is királynő koncoltatta fel.

PLACIUS JOSEPHUS (élt i.sz. 37-ben) A gomorokat Gomar alapítá, míg Magog pedig a tőle

elnevezett magogokat alapítá.

PLUTARCH (i.e. 50-12) A Tanais (Don) folyót korábban a szkíták Amazoniusnak nevezték, mivel az amazonok fürödtek benne.

ARRIAN (élt. i.sz. I. században) Nagy Sándor hadjárata, v. Anabasisa: IV. 1,1. Kevés nap múlva megérkeztek Nagy Sándor követei az abiok nevű öntörvényű ázsiai szkítáktól. Később az európai szkítáktól is megjött a követ, kiket Homer is a legigazságosabb embereknek dicsér költeményében.

LUCIAN (szül. i.sz. 120-ben) Prometheusból. Te pedig vedelmezd őt, hogy igazságosan szavazott, midőn engem keresztre feszíteni parancsolt, legsajnálandóbb látványul az összes szkítáknak.

Toxarisből: Mnesip: Ti szkíták áldoztok Orestesnek és Pladesnek és hiszitek, hogy azok istenek?

Toxaris: áldozunk Mnesip, de nem azért, mert isteneknek tartjuk, hanem mert jó férfiak voltak. A barátunkat az életünk árán is megvédjük, s ha kell, készek vagyunk egymásért meghalni. És ha esküszünk a szélre és a kardra, az azért van, mert a szél (levegő) az élet és a kard a halál.

Mnesip: Hány nyájad és mennyi szekered van?

Toxaris: Nincs egysem, de van sok jó barátom. Kérlek, szünjélmeg engem másnak tartani, mint magad vagy.

ALEXANDRIAI KELEMEN (i.sz. 220-ban élt) Tromata c. munkából 132. Delas, egy szkíta ember találta fel az érc keverését.

239. Atöas a szkíták királya ezt üzenté a byzantinoknak: Ne bántásatok jövedelmeimet, nehogy az én lovaim a ti vizeteket igyák.

ORIGENES (i.sz. 185-254.) V. könyv Celsus ellen:

39. Celsus állítja Herodot után, hogy a szkíták Apollót Gongosirnak, Neptunt Thagimasádnak, Venust Argimpasának, Vestát Tabitinak nevezik.

PISANDER Larandából (i.sz. 222-235.) A hősök isteni származásúak C. 14. A madarak (harpyak) szkítiába repülnek el, ahonnan jöttek.

DIONYSUS PERIEGETES (élt i.sz. 300.) 726. Megmondom mind a népeket, melyek az Ister és a caspiumi tenger körül laknak. Elsők a szkíták, azután a hunok. Utánuk a meatok, nemükre nézve mindannyian szkíták.

MAXIMUS TYRIUS (i. sz. 2. század) 6. A

szkíták, ha részegségi gyönyörre vágnak, máglyát raknak és jó illatú növényeket égetnek. Azt körül ülik és lakmároznak az illatból. S mint mások az italtól, ők is ugrándoznak, énekelnek és tanácolnak.

78. A szkíta nép vitéz, az egyiptomi gyáva. A szkíta nép szabad, az egyiptomi szolga.

Megítélésünk szerint a fenti adatok is hozzátartoznak nemzeti önismeretünkhöz, mely nélkül nemzeti öntudatról nem lehet szó. Kár, hogy éppen az avar, a hún, a szkíta láncszemeket akarják elvitatni őstörténetünkől.

Ma a szkítákra vonatkozó legtöbb és legpontosabb adatokat az ősi kurgánok feltárása kapcsán a szovjet tudósoktól kapjuk.

A szkíta, hun, avar, magyar származás láncolatát az i.sz. 2. századtól a 10. századig már nem a görög, hanem a bizánci irodalomban tudjuk pontosan nyomon követni.

Az idézetekből pontosan megállapítható, hogy a Kárpát-medencében laktak a királyi, vagy királyos szkíták, de a Duna forrásvidékétől az Uralig elterjedő hatalmas területen más-más név alatt, de mindenütt szkíta nép lakott, s volt közöttük pásztori szkíta, szántó-vető szkíta, érckeverő szkíta, de mindannyian „öntörvényű” szabad szkíták voltak, s vitathatatlanul ők teremtették meg az őskultúrát, amit ma Körös, péceli, bádeni, vinci, karanovói és Szeszklo kultúrának nevezünk.

Így válik érthetővé, hogy miért adtak az érdekeltek az őshazakutatóknak rossz iránytűt a kezükbe!

III. Mint oldott kéve...

A címben szereplő idézettel ma mind gyakrabban találkozunk. Ennek a költői képnek a helyét különösen senkinek sem kell magyarázni. Kevesebb szó esik azonban arról, hogy ezt a „kévét” ki, vagy kik oldották meg történelmünk során.

Ha valakinek igénye ezt a kévét újra összegyűjteni, majd összekötni, elengedhetetlen megismernie azokat a személyeket és eseményeket, melyek nemzeti értékeinket vétkesen elherdálták.

Az ellenségnek az első és legfontosabb cselekedete, hogy megbénítsa áldozata történelmi tudatát. Származását tagadja, vagy ha nem áll módjában, amennyire teheti, eltorzítja azt. Ez a tev-

kenység már a honfoglalást követő időben elkezdődött.

Hiányos, vagy éppen visszás történelmi ismereteinkről Illyés Gyula így vélekedett:

„A magyar szellemi élet nem adott tárgyilagos képet a magyarságról”.

Hiányos, vagy visszás történelmi ismereteinket kíméletlen nyersességgel bizonyítja a közelmúltban az USA-tól ünnepélyesen visszaszármaztatott magyar Szent Korona mindmáig tisztázatlan múltja. A még apáink, nagyapáink idejében is Szent István koronájáról a tudomány tisztázta, hogy e korona már Atilla hun vezér fejét is övezte, azonban időlegesen eltűnt, később ezt is, mint sok egyebet valamikor a középkorban valaki, vagy valakik becsempészték a magyar történelmi tudat kellős közepébe. Ebből következik, hogy a magyar történelmi ismeretek alapvető kérdéseiben évszázadok óta megtévesztések áldozatai vagyunk.

Vizsgálódásaink során először Anonymus nevét kellene említeni, ha volna neve. Anonymus kilétének a felderítésével már számos tudós vesztegette idejét – megítélésünk szerint – fölöslegesen, Anonymus tudatában volt annak, amit a magyar nemzet ellen elkövetett, éppen ezért úgy elrejtőzött, hogy kilétére soha, senki se jöjjön rá. Anonymus minden bizonnyal ismerte a magyar ősgesztát, amit munkájához részben fel is használt, de olyan torzítással, amellyel a későbbi kor kutatóinak rossz iránytűt adott a kezébe. Anonymus egy soha be nem gyógyuló sebet ejtett a történelmi igazság torzításával a Magyar Nemzet testén és önértékén. Meglepő tisztánlátással mutat rá Mályusz Elemér, hogy „Anonymusnak az volt a célja, hogy az uralkodóház királyság alapítását és a magyarság keresztény hitre térítését történelmi szükségszerűségnek tüntesse fel. Az úgynevezett honfoglalást (896-900) pedig úgy írta le, hogy annak tükrében a kortárs nagybirtokos főurak hatalmi igényét bizonyítsa és hatalmuk eredetét a fegyveres hódítással igazolja”. A Gesta Hungarorum alapvető torzítása a vérszerződés leírásában lett elrejtve, amint az a következő sorokból majd kirajzolódik.

A közelmúltban nyilvánosságra került Tarih-i Üngürüs (A magyarok törökre fordított őstörténete) megőrizte azt a jelentős és alapvető történelmi igazságot, hogy a magyarok évezredek óta Pannóniában laknak és az innen ősi nyelvükkel és

műveltségükkel kirajzott emberek újra és újra visszatértek ősi földjükre, a Kárpát-medencébe. Ilyen volt, amikor Atilla érkezett hunjaival, Baján az avar nép élén és Álmos, majd Árpád vezetésével érkező katona magyar nép. A Tarih-i Üngürüs határozattan őrzi azt a tényt, hogy „hazatérve, itt velük azonos nyelven beszélő népet találtak”.

Nos, a vérszerződés az itt őshonos, magyarul beszélő nép vezérei és a (helytelenül honszerzőnek feltüntetett) hazatérő magyar nép vezérei között jött létre.

Ezzel a „honszerző” és a „honalapító” jelzővel kendőzték el azt a történelmi tényt, hogy őseinknek itt a Kárpát-medencében már voltak királyai és őseink „öntörvényeik szerint” tehát alkotmányos rendben éltek!

Anonymus a Gesta elején be is vallja, hogy „nem hallgattam a regősök és a hegedűsök csacska énekeire” (melyeket már István király betiltott s a keresztény papság tűzzel-vassal írtott). Napjaink híre (Mahmud Abel a Gyökerek gyökere c. TV adásban), hogy az afrikai törzsek arra kismelt fiú gyermekek révén őrzik a törzs történetét 1-2000 évre visszamenően is. Egy másik hír szerint napjainkban Tibetben egy idős írástudatlan férfi három buddhista szerzetesnek diktálja tollba Tibet őstörténetét, melyet közel egymillió versszakra becsülnek. Ezt a nép ajkán tovább élő hagyományt nem vette figyelembe Anonymus és ezt írtották tűzzel-vassal.

Anonymus elhallgatta azt a történelmi tényt, hogy a honfoglalás idejében itt kétféle magyar nép élt. Az idők kezdetétől, de legalábbis az utolsó-jégkorszak óta megszakítás nélkül az őshonos magyarok és a fegyveresen hazatért Árpád vezette magyar nép. Arra a történelmi tényre, hogy a magyar nép a Kárpát-medencében őshonos, kellő bizonyítékot szolgáltat a több százezer sírleletről származó úgynevezett rövid fejű (magyar fajú) koponya indexe, valamint az ugyancsak több száz-ezerre tehető forrás, folyó, dűlő és helység nevünk, melyek eredete sok ezer évre – még az írott történelem előtti időkre – mutat vissza, a további számtalan argumentumot nem is említve. I. István király mai szóhasználattal élve katonai államsínyt követett el a hazatért fegyveresek élén, a külföldről beszámazott idegenek segítségével. Anonymus leírása a „föld népének” nevezi azokat az őshonos magyarokat, akiket István szolgáskorba

kényszerített. Tehát I. István azt a népet nyomta el fegyveresen, amelyik nép mintegy száz évvel korábban befogadta Álmos, majd Árpád vezetésével bekéredzkodott testvér népet, akikkel a vérszerződést is kötötték. Ezt a szerződés-szegést kendőzte el Anonymus a Gesta Hungarorummal.

Erre a „műre” tette fel a koronát Anonymus után Verbőczy István Hármaskönyvével 1514-ben, amelyben az uralkodó osztályt a jogaiban és birtokában megerősítették, míg a „föld népét” jogfosztottan évszázadokra szolgáskorba dermesztette. Voltak jobbágypelkélések, volt Dózsa György személyében jobbágypézér, de ezt a gyalázatot csak 1848-ban Kossuthnak sikerült megszüntetnie a jobbágypelzabadító törvényével.

Amit Anonymus elkövetett a magyar nemzet kárára és a birtokos uralkodó osztály javára, azt Verbőczy később, jogi formába merevítette. Míg Anonymus tudva és akarva elrejtőzött és mindmáig névtelen maradt, a nemzet első prókátora Verbőczy, a saját neve alatt végezte nemzetellenes üzelmeit – minden esetben a saját hasznára.

Verbőczy munkásságával eddig közel száz kisebb-nagyobb tanulmány foglalkozott, míg Verbőczy művét a Hármaskönyvet 21 latin, 18 magyar, 1 horvát és 41 német kiadásban jelentették meg. Származását tekintve apja Kerepeczi Ostvát kisnemes volt Verbőc községben. Egyetlen írásos emlék szerint félholtra vert egy jobbágyot.

A Verbőczy tevékenységével foglalkozó közel száz dolgozattól Fraknói Vilmos (1843-1924) püspök, történetíró a Magyar Tudományos Akadémia volt alelnöke munkáját vesszük alapul. Eszerint Verbőczy István jogtudós (1460-1541) először mint levéltárőr, majd a királyi törvényszékjegyzője tevékenykedett. A királlyal ellenzéki köznemesség politikai vezére volt. Ennek ellenére 1502-ben országbírói ítélőmester lett és rábízták a Mátyás alatt megkezdett, de félbemaradt törvények összegyűjtését. Művét a Hármaskönyvet 1514-ben fejezte be, melyet a király megerősített, de azt állítólag soha ki nem hirdették. Ennek ellenére ez volt a Habsburgok bukásáig, 1918-ig a főnemesek jogi fegyvere a jobbágyság ellen. 1516-ban (az ellenzék vezére) királyi személynök lett, majd az 1525-i Országgyűlés nádorrá választotta.

A fennmaradt okiratok tanúsága szerint 81 alkalommal részesült királyi birtokadományban. Gazdagságát érzékelteti, hogy félmillió katasztrá-

lis holdnál is nagyobb birtokot harácsolt össze. Ezek között 12 várat, 7 mezővárost, 121 falut, 17 pusztát és az ezekhez tartozó 137 birtokrészt. Vagyonszerzésben csak Bakócz Tamás bíboros, esztergomi érsek múlta felül.

Hivatali munkáját minden beosztásban a korrupció jellemezte. Fraknói feljegyezte róla, hogy mint ítélmester a peresfelek egyikének titkon ügyvédje is volt és hatalmas fizetség (vagyon) ellenében függetlenül a törvényes igazságtól a megvesztegető fél javára hozta meg ítéletét.

Fraknói írja: „Az adomány amit kevéssel az ítélet meghozása előtt a felek egyikétől elfogadott, a megvesztegetés szándékától nem volt mentes.” Verbőczy országgyűlési beszédeiben ékesszólóan mindig a király és a birtokos főurak ellen vívott szóharcot. Fennmaradtak azonban az országgyűlési beszédek mellett más okiratok is, melyekben Verbőczy a királyhoz „a hódolat és szolgálatkészesség hízelgő bizonyítása tekintetében az udvari párt legszolgáibb szellemű embereit is túlszárnyalta”.

Mint pártvezér harcosa volt a nemzeti királyság eszméjének. A bécsi titkos levéltár azonban őrzi azokat az okiratokat, amelyekből kiderül, hogy Habsburg Ferdinándot – többek között – Verbőczy segítségével sikerült belopni a magyar királyi trónra, megfelelő jutalomért. Megérdemel egy mondatot, hogy a selmecbányai bányászzenedülést is ő verte le véresen.

A Hármaskönyvről Fraknói írja: „Verbőczy a jogtudomány történetében nem tarthat igényt arra a dicsőségre, hogy új elveket, új intézményeket honosított meg hazája jogéletében. Az egységes ellenálló erőközjogi szétforgácsolása Verbőczy politikai műve, a nemzeti erőállomány összezsugorodása pedig a törökhódítás pusztításán kívül a

Hármaskönyv jogrendszerének következménye.”

Széchenyi István véleménye: „A Hármaskönyv 9/10-ed része tűzrevaló”. A fentiek ismerete után kirajzolódik az 1526. évi nemzeti katasztrófa képlete: az urak nem képviselték a parasztok érdekeit, a parasztok nem védték meg az urak országát Mohácsnál.

Pár mondattal még el kell időzni a magyar értelmiségi osztály történelmi szemléleténél. Verbőczy, mint ítélmester, majd nádor nem viselte lelkén az őt pozícióba emelő köznemesség érdekeit, és évszázadokra elnyomta a nemzet teherviselő rétegét, a jobbágyságot. Az 1931-ben megjelent Katolikus Lexikon Verbőczy címszavánál ezt találjuk: „...a köznemesség azonban cserben hagyta őt”. Az itt leírtakból nem nehéz megállapítani, hogy ki kit hagyott cserben. Említést érdemel, hogy a Vatikán Verbőczyt még életében a Pápai Lovagrenddel tüntette ki.

A környezetvédelmet tudatunk megtisztításával kell kezdeni. Ha nem így tesszük, hozzá se fogunk.

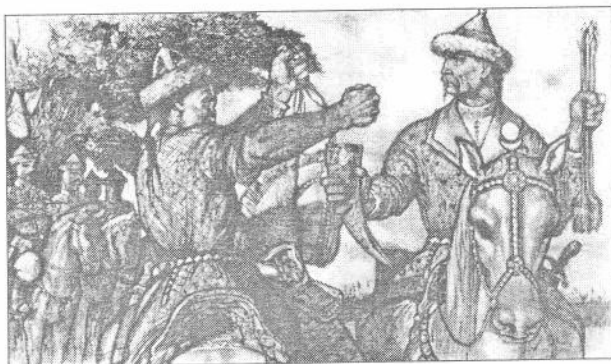
Itt néhány bírálóm elébe sietek egy Teilhard de Chardin idézettel: „A megismerésnek az a célja, hogy az igazság növekedjen, mert csak az igazság viszi előre a világot!”

A fentiekből következik egy kérdés: Van-e értelme az érettségi tárgyak közé visszavenni a ma tanított fiktív magyar történelmet?

(Folytatjuk)

IRODALOM

1. Hallay István: Anonymus 900 év távlatából (Toronto)
2. Bartha Antal: A IX-X. századi Magyar Társsadalom (Bp., 1973.)

Vérszerződés

Árpád és a székelyek

Magyarok regéi – László Gyula rajzai (Internet)